

Leonyid Volodarszkij

A Tisza-tónál

A vízbe száll, smaragd a dressze,
Tekintetében ég a zöld.
Honod közel van-é, vagy messze,
Mi szél hozott, talányos hölgy?
Az ismerős dimenziókat
Kacagva lépted át, suhansz.
Ragyogna rám e fénye jónak,
Jöhetne szent varázs, a transz,
Amint határra érsz, a szintre,
Ahol az ember teste szinte
Smaragd szinezte sűrű láng,
Mi kozmikus hatást idéz!
S e fénybe itt

poéta néz,

Egész reális, s persze földi,
De üdvözölve néked önti
A képletes, csiszolt sorát.
Te ints felé az öblön át,
A Tisza-tó vizét kavarva.
S a fő irány, a „jobbra”, „balra”,
A „lenti”, „fenti” balga szó.
Hiszem, magad vagy itt való:
Smaragdban ég az öltözéked,
S egy oly planéta küld le téged,
Ahol a jel a szem smaragdja,
Amely eszünket meghaladja,
Helyére nézve Kuiper-öv,
De nincs legenda rá, se könyv.

Poézis, álmaim szerinti nőalak

Poézis, álmaim szerinti nőalak,
Ha szólsz, a gyöngye lelkeink kitartanak –
Nekem te nem leány, hanem királyi nő vagy!
A válaszod, mi százszor ért, erőt ad.
Futotta könyvre, cikkekre, s néha-néha
Jutott babér is.

Ámde nálam béna

Modernkedés kizárt az olvasó-kegyért.
Papírra sort se róttam én ezért,
Hanem, hogy elfogadjanak a jók,
A közös úton járni már tudók,
Azon, mit én elem is csillagom vetít.
Az életért faragtam annyi szót, betűt!
Csak mentenének egyszer vétkezőt,
Egy végítéletére érkezőt.

Ki volna szent?

Ki volna szent?
Poéta semmiképpen.
De benne éppen
Szikra gyújt a mélyben,
Az Isteni – időtlen így nevezzük.
Ezért hajónk az emberért evezük,
S ki ellenünk, magát találja lent!

A vonzalom sugára rám vetült.

A vonzalom sugára rám vetült.
A múlt erő szivembe újra gyűlt,
Az ifjuság s remények visszatértek,
S a kandeláberek, mik épp hogy égtek,
Kigyúltak, ontva őszi fényesőt.
Hiába jöttek oly sötét erők,
Az éj kifogta bennem emberét,
Hisz tudtam én, az ég harangja véd.

Marosi Lajos műfordításai